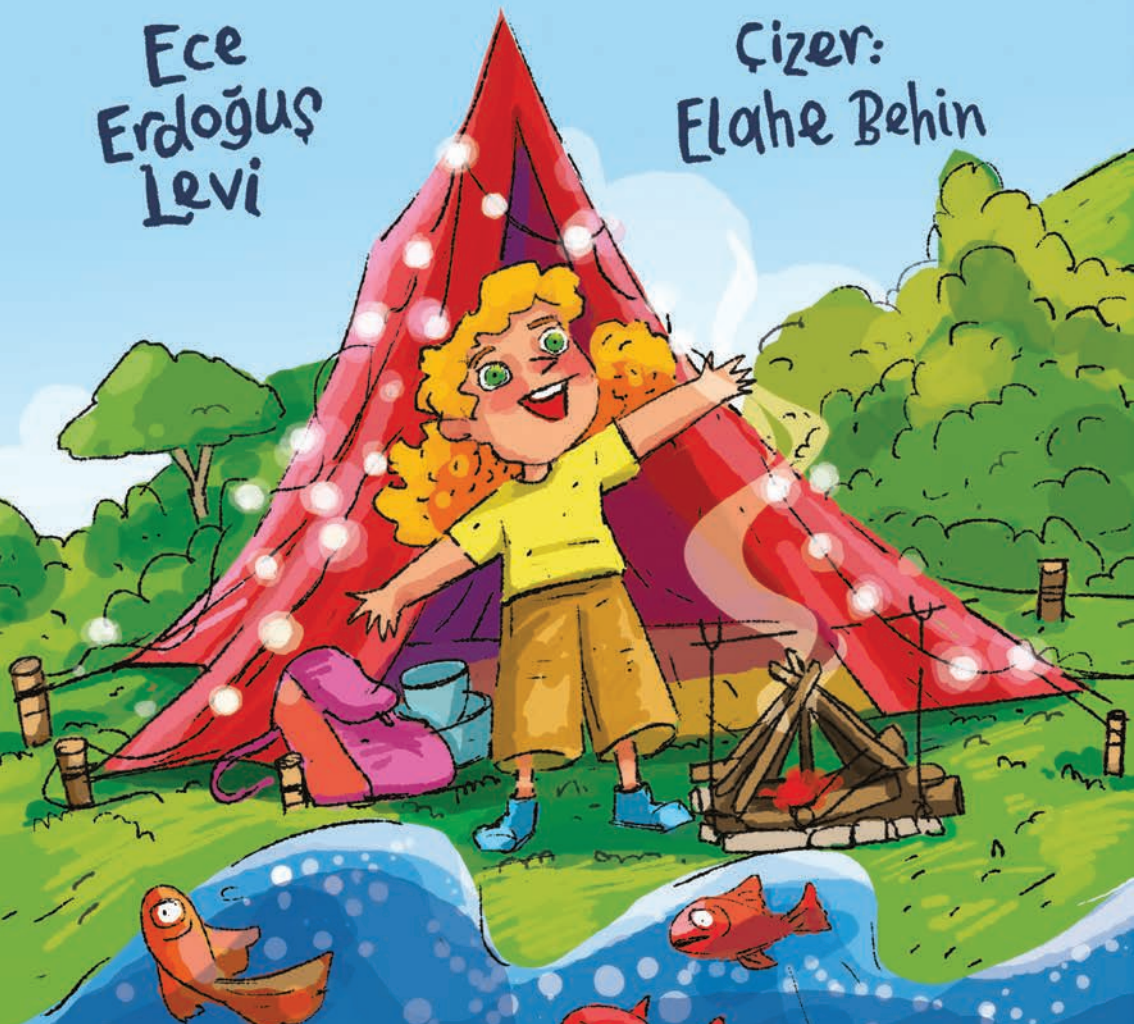

Ece
Erdoğus
Levi

Çizer:
Elahe Behin

BELKİ DE
ÇOK Seversin

Karunya Dağı çok yüceydi. Karunyalılar bu dağın eteğinde küçük, yuvarlak pencerele, rengârenk, sevimli evlerde yaşarlardı. Mutluydular. Dağın eteklerinde yetişen balkabaklarından yapılmış enfes çorbalarını içer, balkabaklı turtalarını yerlerdi.

Turuncu saçları, kocaman yeşil gözleri ve minicik boyuyla Mino, Karunya'nın dışına hiç çıkmamıştı. Dışarıyı merak etse de cesaret edemiyordu. **Bu yüzden tavşanı Tito'dan hiç ayrılmazdı. Bir de Kiko vardı; Mino'nun her macerasında yanında olan dostu.**

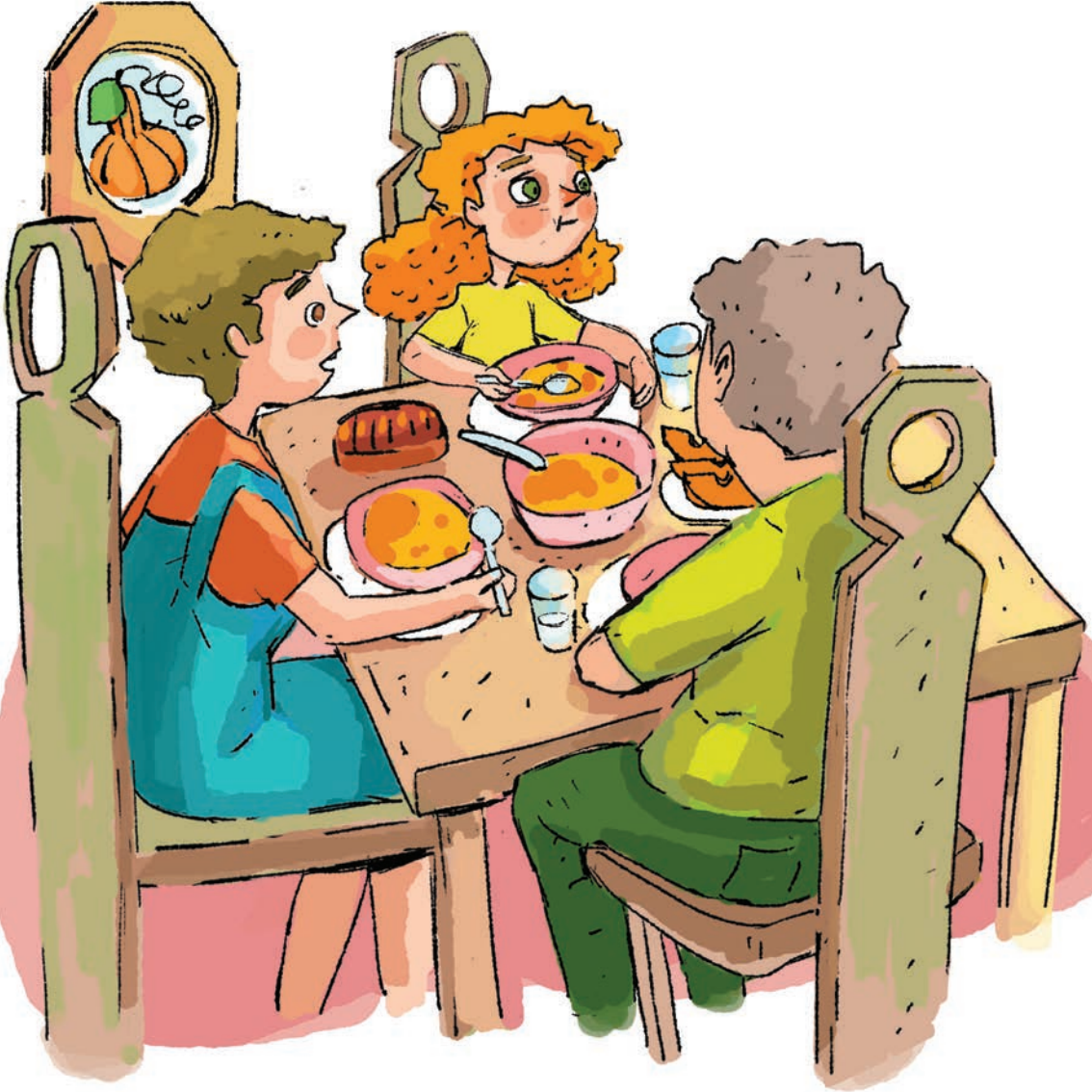

Mino'yla Kiko, bahçelerindeki ağacın tepesine küçük bir ev yapmışlardı. Oraya ıkıp **"BURASI BİZİM ÜLKE!"** diye bağırır, turuncu bayraklarını gururla dalgalandırırlardı.

Mino, annesi ve babasıyla birlikte her öğlen yaptıkları gibi balkabağı çorbalarını içiyorlardı. Tam o sırada, pencereden haberci kuş Ciciko girdi:

“Cik ciiiikk! Cici ciiiikk!”

Hepsi tatlı bir merakla ona baktı.

Ciciko, Karunya Dağı’nın sınırındaki kapının yıllar sonra yeniden açıldığını ve tüm çocukların bir günlüğüne Dış Dünya Kampı’na davetli olduğunu haber veriyordu. Aşağı yukarı şöyle demişti: **“Ciiiik cicibik, cik cak cok! Hadicik cicişbikçik!”** Sonra da minicik bir zarf uzattı.

